IAGAN AMEIH

Năluca nopții

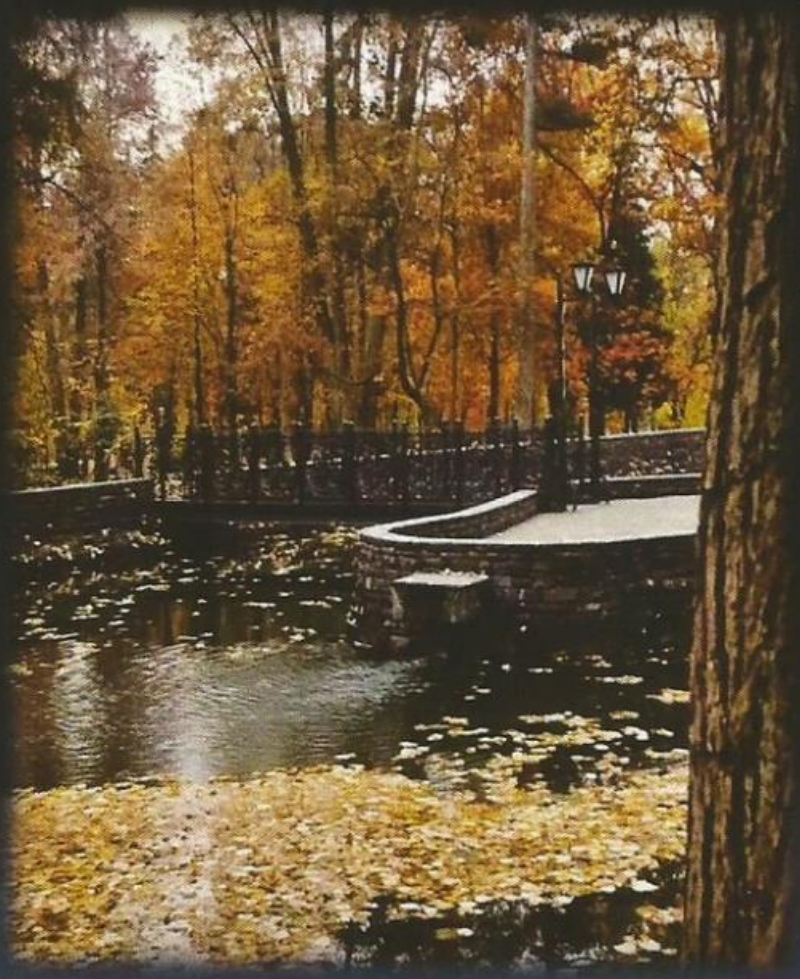

TRANSILVANIA

IAGAN AMEIH

Năluca nopții

COPERTA: Mihai Ganea
TEHNOREDACTARE: Alin Oltyan
COMENTARII: Virginia Paraschiv

EDITURA TRANSILVANIA
Editură acreditată de:
MINISTERUL CULTURII, nr. 966-967
Data 26.09.1991
Adresa: Str. Luminişului nr5/7
430333, Baia Mare
Tel: 0362 401 599

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
IAGAN AMEIH
Năluca nopţii / Iagan Ameih. - Baia Mare : Editura Transilvania, 2016
ISBN 978-606-8423-29-6

821.135.1-31

IAGAN AMEIH

NĂLUCA NOPȚII

şi alte poeme

EDITURA TRANSILVANIA – 2016

năluca nopții

Isaia 34:14

supuşi umerii nopții se lasă peste
lăcaşul din grotă
secera lunii clipeşte condescendentă
mai sus de cea de-a cincea întâlnire cu
pământurile descompuse de umbre

armonia pandorelor în fugă spre
podişul cel mare,
o smulse din calea spiritului iar ea
a doua nudă
trecu prin punctul stăpânirii de sine
înaintea şarpelui

muşcând uşor din bucuria de a trăi
acesta abia îşi descuamase gândul viclean
printre bambuşii din grădină
mângâind stâlpul cerului cu tihnă

atingând călcâiul stâng al nudei
cu limba despicată în trei

se cățără lacom peste gamba străvezie spre
pulpa şi coapsa ce-l ademeneau
adulmecând otrava neîmplinirilor de la
înțepenirea prelungită

iată şanțul cu apă murmură el îmbrățişând ca
o spirală pântecul rotund prin
locul săritorilor în cerc

a doua nudă dezgoli şarpele sprijinindu-l de
sânul stâng acolo unde fremăta întâlnirea
miresmelor de unde
îl duse spre gâtul ei alb aplecat spre
umărul drept atingându-l cu bărbia
nestâmpărată pe
capul pătrat în timp ce acesta privea
cele o sută de amânări

din mlaştina ierburilor otrăvite
izăreau ochii altei năluci
Năluca nopții

bărbatul geamăn privea prin
fereastra cerului peste
colina negustorilor de umbre

din izvorul podişului întâia nudă
muşcă în carnea copacului de taină
încercând să zămislească noul verb cu
gura plină de sevă
vântul împrăştia
asfințitul penelor de dimineață
mirosind flăcările

întâia nudă se
abandonă întâiului şarpe
împreunându-se cu focul

bărbatul geamăn se apropiase de a doua nudă
aceasta îi întinse plictisită cotorul aruncat de
înaintaşa sa renegată din
care înghițise cu lăcomie restul cu
sâmburi încă fierbinți

are gust de sânge,
gândi bărbatul geamăn înecându-se în
graba primăverii şi dilatându-şi uşor partea
din mijloc a gâtului proaspăt diseminat

prin fața lor prima nudă trecu
chicotind strângând între sâni capul
întâiului şarpe

acesta îşi vârâse adânc coada în
pântecul robit de golul nezămislirilor
însămânțându-l cu germeni şi clone

dispărură în beznă unde
patru zei cu mâinile din umbră îi
aşteptau dormind în peştele cu
solzi de metal incandescent

în urma lor Stăpânul încuia
grădinile cu vâlvătăi din care muşcau
demoni mutanți deflorați de blestem

dintr-o dată bărbatul geamăn şi
a doua nudă se treziră din semne şi
frunze alergând cu
mâinile pline de aburi

porțile cerurilor se
deschiseră închizându-se apoi
în candoare şi taină

era încă o zi a şaptea

epoletul albastru

pe vremuri când eram copil trăia pe vremuri
alături de firul îngălbenit al Firizei din Băi
o fetiță care râdea cu băieții o cunoşteam
toți pe fetița cu nume de înger Angela
şi visa aşa cum numai fetițele ştiu să viseze
la Făt Frumos la Făt Frumos şi luceferi

noi băieții şi ea Angela
alături de firul îngălbenit al Firizei din Băi
ne iubeam deopotrivă în taină nepătrunsă
o iubeam şi ne iubea pe toți Angela aşa
că zeii bătrâni de pe muntele Igniş
ne pizmuiau într-ascuns gândul iubirii

iar într-o zi în ziua aceea de pe vremuri
alături de firul îngălbenit al Firizei din Băi
călărind pe umerii munților mergător
străinul omul cu epolet albastru
a ascuns fetița sub mantaua sa uriaşă
ducând-o înspre dealul din Vale
ademenind-o aiurea aiurea mai jos

prin pădurea cu apă sărată
alături de firul îngălbenit al Firizei din Băi

Ei zeii răi niciodată iubitori de speranță
pizmuind tinerețea plăpândă acolo
alături de firul îngălbenit al Firizei din Băi
au trimis cinci săgeți ascuțite de gheață
spre pieptul fetiței tăinuind-o-n copaci
înghețându-i inima pe vecie inimă rece

pietre multe tresar cu cenuşă din care
carnea trupurilor arse de timpuri cu pietre
puse în cuşca de oase cu epolet albastru
nu pot gândi vreodată iubirea Angela şi noi
am rămas în visul nestins nici de vâlvătăile
iadului iadul cu epolet albastru izărind
alături de firul îngălbenit al Firizei din Băi

noaptea urcând aburi şi umbre-mi par visuri
Angela şi stele sunt ochii fetiței din rai
băiatul cu mâna întinsă alături mângâie cerul
pe iarbă culcat lângă umbra din umbre cu
minte aşteptând să coboare să coboare năluca
pe scara de gheață pe scara pustie Angela
alături de firul îngălbenit al Firizei din Băi

treptele tăcerii

după ce ai sădit spaima
în lutul inimii
nestatornică
printre sloiuri şi stânci
printre sicrie şi ramuri
mă uiți la poarta destinului
plin de ură şi patimi
apoi mori întrebându-mă
de ce miroase iarba

în carne se pierde asfințitul
îmi blestemi în rugăciuni numele
să mă mai nasc
demon
să mă mă nasc
lacrimă

să nu mai stropesc
cerul cu rouă
să-mi frâng gâtul de trestie
să nu mă porți

printre stele
ochiul mă arde şi mâine
să nu crezi că zicere
e şoapta clipei nevăzută
din creierul şopârlei
oarbă e stânca

mestecă pumnul cu ceară
mă trece pe frunte
muzica serii când tace
m-am prăbuşit din zbor
fără sens
fără umbră
un subiect rătăcit mă
aruncă mereu în noapte
iubirea mă doare
ochiul mă râde
ca o baladă spiritul
vrea să-mi recite poemele
în toate tonalitățile gemene
din vremea mea fugărit
de micimea celor necunoscuți
tăcerea e ceață aerul este
tăcere
piatra mă uită chipul de
lemn mă pierde seara

vântul e abur încins de
blestem

sunt balanța încremenită de ploi
simt timpul cum respiră
azi treptele tăcerii sunt cruci
de ieri şirul iernilor va fi fără soț
secundele cad ca un clopot
pe mână gânduri văd se vin
previn prevăd
în față străluceşte sigur
apusul străzilor nesigure cu
triunghiuri şi scăderi de
pretutindeni

dacă uitarea mea te stâmpără
nu stau
nici clipă nici dor
ci merg cu pulsul alături
picioarele ard ochiul mai
desenează prezentul
prinde formă de taină
mă ai umbră şi sete
alungați doar
dincolo de iarbă şi zodii
ne deşteptăm speranțele

a doua zi după

aşa cum ştim nimeni
nu a văzut venind sfârşitul
asta pentru că
nimeni nu-şi planificase o
Apocalipsă

nu a fost un cutremur cumplit ca
să crape în felii pământul
nici o explozie nucleară devastatoare sau
o epidemie mortală ori
un asteroid gigant prăvălit
dintr-o dată nici
încălzirea globală sau
teoria lui Malthus cu
progresia geometrică

ne-am imaginat ceva măreț
ceva... magnific care
să fi meritat dispariția
omului din
peisajul cosmic
nu

nimic n-a fost din toate
lucrurile astea înspăimântătoare
pur şu simplu ni
sau răcit la un moment dat
inimile

asta s-a întâmplat atunci când
a trecut cometa aceea ciudată
mai aproape de soare încât
părea că cineva
o împinge cu ciudă

aşa s-a născut frica şi
întunericul minții
aşa s-a născut răceala din noi
indiferența invidia şi
neînduplecarea
răceala din sânge a tresărit violentă
la fiecare bătaie din aripi de clopot
groaznic a început să
şuiere vântul urii din talazurile morții
demente au început să urle
scheletele canibalilor anonimi

ne mâncam unii pe alții într-o
veselie până la capăt înecați în
lava vulcanilor adormiți gata să

răbufnim în intenții macabre
la fiece ceas de cruce şi patimă

legea a devenit fărădelege
am înțeles că lumina este
artificială în rest numai
întuneric vâscos şi sălbăticie
sângele rece din noi încălzea
bestia adormită trezind-o
de fiecare dată mai
seducătoare

civilizația dispăruse odată cu ştiința
de carte electronică după
secarea energiei electrice şi a
petrolului dinții şi unghiile
ni s-au tocit în lupte pentru
supraviețuire

am rămas singur supraviețuitor în
fața Judecătorului şi nemişcării
eterne
singur să strig în beznă
„zadarnic e totul”
apoi să mă topesc şi eu
transparent şi gol
lăsând locul

elegia iubirii

1.

în pumnul meu strâns
linia vieții se-ncovoaie
ca aripile răsucite ale unei păsări
timpul şi spațiul au încremenit vremelnic
soarta şi dragostea noastră

2.

plâng după noaptea trecută şi
după ziua ce vine fără tăgadă şi soare
unde noi nu mai avem loc
de cei care s-au născut mai aproape
pare reală
unda în care se răstoarnă bărcuțele
ce plutesc pe sub râul copilăriei
pline de însemnări sunt filele
care alcătuiesc bordajul acesta de frunze
mâinile noastre veverițe două

aleargă una după alta căutându-se
la troiță se desfac lujerii
dorul porților din miazănoapte
se răsfrânge în şoaptă peste albastrul
izvorului din cascada cu nume de stavă
stâncile ard zările tremură asfințitul
port vremea ta la cingătoarea
unde mi-am atârnat promisiunile

3.

aşa visăm eu cu tine tu cu mine
eu te iubesc tu mă iubeşti ştiu veacurile
patul nostru miroase a busuioc şi trandafiri roşii
luna ne ştie cerul ne vede într-una
noaptea-i albastră ziua e curcubeu peste soare
adormite talazurile mării pline de noi
cântă în arbori vântul care
ne-a încins trupurile cu miros de rouă
de noi au auzit până şi stelele
din constelația Pleiadelor cu tainele lor
ştiu totul cum ne mângâiem brațele
cum ne sărutăm cu duioşie şi tandrețe cum
ne alintăm cu nume de zei şi zeițe
tu îmi zici zeu suprem eu îți zic zeiță pereche

în jurul capului îți plimb gândul
lumină tu eu umbră cuminte
lumea este a tuturor noi doar plutim în ea
tu farul meu eu portul tău de liniște
tu piscul de munte eu poteca ce urcă
tainele noastre sunt norii încărcați de ploaie
ce trec peste pajiști amăgind trecătorii
umezind doar pădurea unde
eu copac tu floare sălbatică
ne împreunăm rădăcinile
sorbim același nectar din izvoare subterane
tu râzi eu râd ne iubim peste poate
când ești fereastră eu sunt vântul care bate
când deschizi eu intru deplin
ne iubim
asta e tot ce contează pe lume
tempestele trec valurile se ostoiesc norul e nufăr
trupul tău e cald răsuflarea fierbinte
piciorul tău se-ncovoaie ca un șarpe
peste coapsa mea simt puls și iubire
sângele tău curge în arterele mele
înotăm într-o mare de liniște
pereții odăii sunt cât o galaxie
glasul tău încălzește tavanul oamenii se-nfioară
de dragostea noastră plânge și gândul
cu emoția sa nesfârșită

iar timpul încă nu a venit
încă nu a venit timpul să se vorbească
de tine de mine şi de dragostea noastră

4.

dar jungla este atât de plină de rece
peşterile înghețate ascund jivinele adormite
în ură de dragostea noastră
mai ascut bătrâna mea sabie de samurai
demodat
încă mai curge sânge din rana adâncă
sunt la fel ca leul din constelația care
se zbate şi sfâşie zodiile
stelelor sălbatice din jur îmblânzindu-le
pentru ca picioarele tale să calce covorul
astfel de mine întins pentru praznic
unde eşti
iubirea mea este o stea care cade răsturnată
în clepsidra ochiului tău

*

ultima dragoste

Pentru Virginia

aşa a fost să fie
să fi tu ultima
ultima mea dragoste
aşa a fost să fie

am bântuit lumea
nesfârşite iubiri
femei nenumărate
mi-au răscolit inima
am bântuit lumea

şi doruri nebune
mi-au umplut de lacrimi
ochii mei căprui
gânduri duioase
mi-au încins fruntea

şi au trecut anii
ce repede au trecut
erai şi tu undeva
floare şi umbră
abur şi ceață

la capătul lumii
la capătul drumului
ne-am atins mâinile
ne-am atins buzele
ultima dragoste

aşa a fost să fie
să fi tu ultima
ultima mea dragoste
aşa a fost să fie

ultimul cavaler

el trece cu martorul frate şi prieten
dar calul îi poartă în şa ca pe trei
iar templul se zbate morganic pe zare
ei singuri şi calul cu paşii de fier

departe e casa departe Mormântul
drumeții se-ndeamnă cu râvnă la şes
lăsat-au pe stâncă o cruce de sânge
ca semn pelerinii când vin la cules

prin aer prin apă şi flăcări se-ndeamnă
la capătul vremii poteca cu trudă
Frumosul îşi piaptănă complice rugul
şi şterge din cronică templul cu ciudă

zadarnic asudă o frunte nebună
sămânța-i departe prin veacuri trecută
iar cupa durerii azi plină de slavă
la locuri de taină se poartă-n Ținută

vai spada îi cade sălbatic din mână
când calul se-mpiedică greu de măslin
mai sunt trecători de păzit până-n ziuă
mai sunt hoți pe aicea şi alții ce vin

vai mănăstirea cu schele e-n flăcări
armura sclipeşte adânc prin sutană
şi marele meşter îndeamnă zidarii
să predice pâinea şi vinul la strană

e primul ce merge cu tainica vorbă
e primul ce arde sub purpură cruce
şi ultimul sol ce se scurge din templu
şi ultimul Crist cavaler ce se duce

se pierde în zare o gură de vierme
ce-nghite cei şapte tovarăşi de drum
departe vor duce din spații celeste
sămânța şi cupa prin ceață şi scrum

străin de noapte rătăcind

când voi sosi iubito într-o vreme
flămând străin de noapte rătăcind
nu voi găsi băiatul să te cheme
la ceas de taină în pridvor zâmbind

ştiu că-ți voi bate în poartă până-n zori
iubită adormită doamna mea
mă va privi atentă printre norii
din şirul de Pleiade steaua ta

voi încerca zăvoarele la uşi
şi geamurile le voi bate îndelung
voi răscoli grădina din țăruşi
şi pivnița ascunsă ca s-ajung

şi voi aprinde felinarul şters de vreme
la troița din fața casei tale
voi pune un buchet de crizanteme
în liniştea livezilor egale

şi nu voi înțelege că te-ai dus
departe cu băiatul tău cuminte
va picura spre zori încet de sus
ca semn profund o lacrimă fierbinte

flămând străin de noapte rătăcind
m-or alunga cocoşii-n deşteptări
şi voi pleca iubito pribegind
ca să te caut iar spre alte zări

parfum de trandafiri

Lui Eugen Doga

trecea o femeie pe strada aceea
lăsând în urma ei parfum de trandafir
barbar era mirosul barbară femeia
barbară adierea aceea de zefir

mergeau trecătorii privind silueta
aiurea pe stradă cu paşi legănați
un vechi gramofon ruginită trompeta
o scotea la geamul cu lei atârnați

la casa de piatră grădina cu roze
te-ndeamnă să treci pe alee
copil eu copilă tu zâna din poze
mai dăinuie-n aer parfum de femeie

şi valsul acela răzbate prin vreme
şi dorul acela mă chinuie iar
parfumul de roze parfum de femeie
mai dăinuie-n minte cenuşă şi jar

şi ierni ce-ngheţară de-a valma mirosul
de albi trandafiri ofiliţi în iubire
mai bântuie dorul mai tulbură somnul
şi astăzi cu palida lor amintire

a trecut o femeie pe strada aceea
lăsând în urma ei parfum de trandafir
barbar era mirosul barbară femeia
barbară adierea aceea de zefir

Săcel

prăvăliți sunt norii în depărtare
iar izvorul murmură albastru
sub cununa munților răsare
satul peste Iza ca un astru

aerul se schimbă-n dimineață
vitele la adăpat se cheamă
oamenii îşi dau pe drum bineață
lăudându-l pe Iisus cu teamă

moara veche macină cuminte
apa toarce a zilelor şireag
vasele din lut ți-aduc aminte
de bunicii ce-au plecat cu drag

duce viaductul şi tunelul
trenul către şesurile grele
ce le-aşterne mai în jos Ardealul
pline de lumină şi de stele

în Săcel sunt zâne cosânzene
feți frumoşi mai sunt aici feciori
iar de moarte nimeni nu se teme
doar un pic se-adoarme uneori

poartă satu-n inimă şi taine
fermecatul munților, descântec
iar în portul de frumoase haine
Maramureş cronică şi cântec

prăvăliți sunt norii în depărtare
iar izvorul murmură albastru
sub cununa munților răsare
satul peste Iza, ca un astru

la Cotul Donului

de ce a trebuit să moară tata
în stepa blestemată şi sinistră
de ce a trebuit să plângă mama
o viață-ntreagă singură şi tristă

de ce a curs atâta sânge Doamne
de s-a-nroşit pe dedesubt pământul
şi-atâtea oase putrezesc de-a valma
sub lanuri ce le-ndoaie aspru vântul

că tot străină ne-a rămas moşia
iar limba ne-o păstrăm din ce mai greu
iar biata noastră țară România
se tânguie şi zbuciumă mereu

nu mai avem păduri şi ape limpezi
copiii noştri pribegesc pe-afară
ne ducem traiul de pe-o zi pe alta
nimic n-a mai rămas din biata țară

şi peste toate plouă cu grămadă
de griji nevoi necazuri şi amar
ne plâng în cer eroii când se-nchină
la jertfele aduse în zadar

trecut-au anii peste noi în grabă
şi am uitat de mamă şi de tată
la Cotul Donului ostaşu-nost cuminte
aşteaptă să mai moară înc-odată

o altă speranță

nu adormirea mă frânge
ci ochiul tău nemărginit
valurile sunt şoapte
cerul mă ninge nestatornic
gândul mă pierde din
ce în ce mai des
ziua e tot mai scurtă şi
rece

mi-au putrezit colții
căruntă este coama leului
pe câmpul de luptă cad
oştirile filistinilor
praştia mea loveşte iar
năpraznic

încă e vie nădejdea
Marele Arhitect mă-ndeamnă
să lupt mai departe
slăvit fie-i numele

atâția tineri învinşi
mă copleşesc cu moartea şi
visele lor sterpe
noaptea cea lungă
aşteaptă cuminte o
altă speranță

ultima strigare a cocoşului roşu

După apusul soarelui fără putință de înțelegere
el fratele meu mai mic nu a mai zburat
scările erau goale
dispăruseră-n pământ

iar pământul răbda milițianul
lângă chioşcul de țigări de la policlinică
unde mama croşeta o dantelă
pâinea noastră cea de toate zilele

l-au îngropat fără cap adică
i l-au pus pe piept
deasupra mâinilor răsucite

câteva luni mai încolo spre vară
învățam la medicină legală iar noaptea
luam urma mortului
pe sub geamurile miliției
dar căpitanul Pop cu procurorul Petruț
o amăgeau pe Viola că băiatul
s-a sinucis adică
şi-a tăiat singur capul

ochiul vânăt al milițianului
arăta că deținutul se luptase
pe viață şi pe moarte dar
nimeni nu ştia ce făcuse
de unde venea
ce furase ce mâncase
pe cine înşelase

nici tovarăşul Uglar primul secretar
nu ştia motivul
s-a trezit aşa alături capul
bietul băiat avea douăzeci de ani
şi un slip verde în rest era gol
Marioara lui Nenea Gheorghe l-a curățat
de viermi că era cald afară
ținea căpățâna în mâini
şi plângea biata fată
dar locul lui era departe
de la Severin la Maramureş
partidul are grijă de noi

Doamne ce noapte a fost
camionul un Carpați roşu
rula sub sicriul de stejar
căptuşit cu tablă zincată că
aşa spune legea
la vârsta asta nu sunt decât jertfe

ale clasei muncitoare
băiatul ăsta trebuie dus acasă
îngropat de partid şi un
cuvânt al tovarăşului prim secretar
ca un erou cum s-ar zice
al muncii socialiste

nu mai era hoț nici derbedeu băiatul
ce cuvântare frumoasă a mai fost
iar fanfara minerilor a cântat noroc bun
pe strada Horea în cimitirul oraşului
băimărenii erau impresionați
nu ştiu dacă a fost şi preotul sau
a venit mai încolo pe furiş după
plecarea tovarăşilor să-i asigure
dreptul la înviere

dar femeia nu s-a liniştit peste
câteva luni drept urmare la deshumare
doctorul Cernei i-a luat capul băiatului
autori necunoscuți a zis colonelul
apoi au ascuns-o pe Viola în Sighet
la casa de nebuni securitatea nu uită
iar într-o noapte anume aleasă după
ultima strigare a cocoşului roşu
au ars între dosare cu proletară mânie
o mamă bătrână şi sfântă

calea sabiei

voi urma deci calea sabiei
c-aşa este scris în cartea destinului
cu ghiara neagră a zgâriat dragonul
încă mai sângeră dâra te creez încă
mai picură lacrima te cuprind şi
aripa mai flutură dar te primesc cale
cu tot ce mă-nconjoară cuminte plutesc
pe lava ce curge în arterele golite de spaimă
mă pierd în labirintul acesta tubular
până la ultimul capilar spre cea mai
depărtată stație celulară ultima unghie
sfidez vremea schimb etalonul
lungimea nu este pentru viață
cavalerul şi codul dispar în luptă
rostogolind mânia flăcări ard restul
e zgură şi scrum peste poate
plata-i pentru vrăjmaş singur o poartă
sunt torță duşmanul se clatină
binecuvântarea munților este teamă
drumul meu trece prin sabie soarta

mi-o croieşte tăişul iar tăişul aşteaptă
la timp disperat aceiaşi măsură
doar eu cu războaiele mele plutesc
într-un univers fără noimă unde
pământul nu-i decât un fir de praf
suspendat într-o gaură neagră

balada şarpelui cu clopoței

Liceul "Jean Monnet"

mi-am sulemenit fața cu smacuri AVON
mi-am epilat păsărica cu Philips
hai băiete trage-mi-o bine
în merțanul albastru pe
bancheta din spate mai
sunt urme milioane de copilaşi
stropiți printre pulpe de-aseară
hai băiete trage-mi-o bine
am înghițit pastila după prescripție
nu-mi pasă de dirigă tata
i-a plătit ratele la apartament azi
suntem liberi tot liceul e liber
vive la France doar e ziua lor
hai băiete trage-mi-o bine
eu sunt şarpele
şarpele cu clopoței care anunță o
nouă epocă de aur cea a
mileniului trei care nu va fi deloc religios
hai băiete trage-mi-o bine
pe bancheta din spate a merțanului albastru
curg lăcrămioare

întuneric şi lumină

o linişte oarbă în jur atmosfera
se termină-n aura caldă de vis
lumina zvâcneşte din noapte năvalnic
lumina se naşte din negru abis

când cerul ne curmă dorințe şi patimi
dispare şi una şi alta pe rând
nimicul rămâne o vreme în urmă
şi noaptea se-ntinde stăpână pe gând

lumina e tot ce se-adună din noapte
şi trece prin ochi către carne şi dor
fior şi iubire şi viață şi moarte
e tot ce rămâne din zbuciumul lor

plutim în derivă prin noaptea eternă
universul ne cheamă universul ne ia
întuneric e totul întuneric lumina
întuneric vizibil atât este ea

Stejarul din Iabes

(Saul)

în mâna lui lancea vibrează năvalnic
el singur şi-a tras-o pe-o piatră cu zdrele
el singur a dat purtătorului tolba
să-i care cu scutul şi coiful cu tot
armura şi armele cele mai grele

l-a uns văzătorul pe creştet în grabă
şi spata cu treizeci de inşi de-a mâncat
aflat-au asinii pierduți prin Şalişa
şi iezii şi turte de pâine cu vin
cei trei la copacul din Tabor i-au dat

dar el prorocind cu prorocii alături
la Miţpa pe dealul viclean de-a rămas
când cel prea înalt îndreptându-i simțirea
prin gura trimisă mustrându-i sămânța
a scos între neamuri ascunsul din vas

şi-a scris văzătorul în cartea cu dreptul
poruncă din cer aşternută pe neamuri
acasă-n Ghibea ostaşul de suflet
să-l ducă pe el împăratul hulit
făcut să nu vadă s-audă nimic

Nahaş Amonitul venit-a în Iabes
doar ochiul din dreapta să-l scoată-n ocară
dar solii ajuns-au degrabă-n cetate
şi boii lui falnici s-au frânt în durere
blestemul să cadă pe toți răzvrătiții

când jertfa din Ghilgal se stinse în slavă
şi-a dat curăția de inimă-n față
mai drept văzătorul cu lumea le zise
bătrân şi albit am ajuns până astăzi
din locul acesta pleca-voi cu rost

vă judec pe voi pentru faceri de bine
când Moise şi Aaron v-au scos din Egipt
de Domnul uitat-au îndată părinții
iar Domnul la Hator şi Moabul v-a dat
să plângeți uitarea şi dorul o vreme

trimis-am pe Ierubaal şi Barac din ţara
vrăjmaşului Filisten să vă şteargă de fraţi
nu eu v-am fost slava şi liniştea-lume
nu eu v-am călcat în picioare duşmanii
nu eu peste neamuri v-am pus împăraţi

şi-a zis văzătorul doar el înţeleptul
pe Domnul îl cheamă la vremi de restrişte
cu tunet şi ploaie se-arată vremelnic
şi spaimă de moarte sădeşte în voi
slăviţi-l ca bunul din cer să se mişte

de nu veţi pierii cu-mpăratul alături
de nu vă veţi teme de numele meu
nimic nefolosul nimic va aduce
poporul ales şi poporului meu
îi sunt peste veacuri alături la greu

şi lui îi sunt singur stăpân Dumnezeu

un altul de leu şi de urs izbăvit
tăiaţi două sute au fost de pârlog
scăpat pe fereastră cu fuga la Rama
de Mical soţie ascuns prigonit
cu sulița-n ziduri de-acuma zălog

ca pâinea sfinţită pe cel căutat

departe pe munte la Betel şi Micmaş
oşteni două mii aşteaptă răspunsul
iar alții-n Ghibea cu fiul alături
cu groază şi ură stârniți Filistenii
au strâns ca să lupte o mie de cară

aduse în grabă şi arderea toată
cu jertfa-n zadar mulțumirea uitară
pe Domnul punând-l în cumpănă strâmbă
evreii trecură Iordanul în spaime
călăreți şase mii Filistenii îi urmară

dar el învrăjbitul de Domnu-n poruncă
îşi strigă chemarea de azi şi de ieri
şi nimeni nu-l vede pe câmpul de luptă
şi nimeni n-aude ce spune la greu
pe vorbe l-apasă cu mii de poveri

dreptatea lui alta-i dreptatea din cer

ce soartă nebună mă frânge întruna
de patimi mă scurg din greşeală-n greşeală
şi tac văzătorul cu Domnul de-o vreme
mă fură vrăjmaşul pe câmp de bătaie
şi-n creieri îmi urlă ciudată sminteală
războaie purtat-am cu neamuri o mie

El Domnul pe mână vrăjmaşul mi-a dat
pe Amon cu Edom şi regii din Țeba
pe toți Filistenii din corturi şi taberi
pe toți netăiații pe toți i-am tăiat

greşit-am eu unul cu voie nătângă
păcate se-ntind ca săgețile-n corzi
iertat-am Chemiții chemat-am pe Iuda
din Şur şi Havila la luptă cu luptă
lovit-am duşmanul şi noapte şi zi

ce faptă mă umple de-atâta ocară

greşita-i o rege cruțându-l pe Agag
cu boii şi oile slabe-n pământ
să înşeli tu porunca cerească pe câmpuri
stăpână doar sabia fie şi tu
nimic să zdrobească al tău legământ

doar harpa copilului răul să-l stingă
când el uriaşul se-ntoarce la treabă
Iar piatra se scurge din coif în țărână
şi tremură-n spaime armia fugară
de rege poporul se leapădă-n grabă
stârnita-i pe Domnul mânia te paşte
a zis văzătorul din morții peste noapte

la lupta te-ndeamnă cu tabăra toată
şi sânge va curge şi panică-n corturi
un altul va bate duşmanul de moarte

în capul lui cerul pământul de-a valma
se-nvârte cu semne prorocii se-ntrec
si strigă să iasă cu spor la bătaie
veniți să luăm pradă vite şi oi
înfrânt-am pe neamul lui Amalec

îndură-se Domnul de noi Israel

departe pe munte Ghilboa fugarii
aşteaptă zadarnic un rege răpus
ce mână vrăjmaşă mă umple de sânge
ce arme îmi sfâşie trupul lovit
ce soare se stinge devreme-n apus

pierdut strigă unsul pierdut istovit

armura mi-apasă suflarea greoaie
din urmă săgeți zeci şi zeci m-au ajuns
uitat sunt de domnul uitat sunt de lume
uitați îmi sunt fiii de lance răpuşi
sunt singur cu robul pe câmp nepătruns

în sânge se scaldă trufia mea stearpă
mă cer Filistinii în lanțuri să pier
în vârful de spada m-aruncă blestemul
înfrântă oştirea-i aiurea pe dealuri
înfrânt sunt o Doamne înfrânt Israel

vitejii din Galad pe noapte călcară
şi duseră morții apoi în cetate
amarnic jelindu-i scoțându-i din pietre
pe capul şi trupul măritului rege
jurară cu luptă să facă dreptate

acolo în Iabes pe umbre de veacuri
din oasele arse stejarul de-o lume
îşi trage cuminte pe frunze şi ziduri
sămânță din sevă şi trup din cenuşa
întâiului rege întâiului nume

privesc lumea

privesc lumea prin ochiul copilului meu
ce lume frumoasă se-aşterne pe masă
privesc lumea prin ochiul părintelui meu
ce rece-i afară ce rece-i în casă

nu pot să văd primăvara aceasta
cu ochii mei obosiți printre gene
doar vântul mai zgâlțâie aspru fereastra
şi flacăra-n sobă se stinge devreme

degeaba pleznesc merii galbeni de floare
degeaba se scurg liliecii în glastră
e rece fărâma acesta de soare
e rece iubirea din inima noastră

şi plânge înfrântă de nopți şi de zile
tovarăşa mea de potecă şi somn
nimicul ne-nvăluie timpul copile
închide pleoapa că vreau să adorm

Lotte

e sufletu-i cuprins de disperare
când ea desăvârşirea întruchipată
îşi curge viața într-un fluviu static
vremelnic printr-o albie secată

ea nu va şti ce freamătă sub gene
va sta mereu cuminte într-o glastră
ca trandafirul alb ce se arată
discret o primăvară la fereastră

apoi nimic nimicul va cuprinde
absurdul minților în dor tocite
bătrână primăvara viitoare
va naşte alte flori nefericite

atât de minunată fu iubirea
că moarte a născut în strălucire
atât de plin fiorul ne-mplinirii
muri-necat de-atâta fericire

vioaie luminoasă ca un dans
se mistuie în aburi printre haine
prin ochii negrii vis şi dor străbate
cu lumea ei de trecere prin taine

e sufletu-i cuprins de disperare
când ea desăvârşirea întruchipată
îşi curge viața într-un fluviu static
vremelnic printr-o albie secată

cimitirul apelor

valuri valuri după valuri
se strecoară printre pietre
stau deasupra peste maluri
şiruri lungi din fier de ghete

ghete mari de promenadă
au carâmbii răsfiraţi
ghete mici cu toc de stradă
şir de dame şi bărbaţi

zac acolo iar metalul
de-l atingi sună a clopot
undeva în zare malul
moare înecat în clocot

gând pios te-ndeamnă ele
să aprinzi o lumânare
sub o lacrimă din stele
curge Dunărea spre mare

curge Dunărea albastră
Dunărea nemuritoare
cimitir de ape naşte
din pierdutele picioare

Budapesta 16 iunie 2015

ura vrăjmaşului

urâți-mă vrăjmaşi urâți-mă
cât mai fierbinte ura să curgă
ca un fluviu de lavă

ura confratelui este
mai puternică decât iubirea
iubirea de sine

vai ce mare mă simt
ce grozavă încântare mă
scaldă în luminile gloriei

ura voastră este
combustibilul care
mă propulsează spre stele

acolo unde voi târâtoare
pe vreascuri de vremuri
nu atingeți spaima visului

numai ura vrăjmaşului dă
măsura valorii mele
valorii mele interioare

urâți-mă vrăjmaşi urâți-mă
lumea-i a voastră eu doar
îmi trec prin ea nemurirea

viața arzând

cei care ard ca o torță nu putrezesc niciodată
să fi om şi virtute trebuie să fi uman
cei necunoscuți de lume o privesc de la înălțime
chinuiți de micimea la care i-a blestemat cerul

în fiecare seară ne moare o zi din veşnicie
cu fiecare trăire ne adunăm emoțiile
plângem mult râdem puțin măsura o dă timpul
victoriile noastre sunt suma eşecurilor altora

cei care urăsc sunt osândiți de soartă
iubind îți cresc aripi ca să poți zbura departe
a respira este mai greu decât a trăi
dacă trebuie să mori mori cu sabia în mână

oamenii sunt uneori lupi iar lupii sunt uneori oameni
cine te iubeşte te poate înşela şi trăda oricând
loial îți este doar cel care se teme de tine
dacă e să lupți luptă pentru o binecuvântare

rămas templierul

"celor rămaşi să păzească
trecătorile şi crucea"

rămas templierul păzind trecătoarea
amar celor doi pe un cal de noroc
departe sunt fraţii cu-armuri sclipitoare
plecaţi cavalerii şi crucea de foc

se-ncinge duşmanul pe noapte căzând
smerit pelerinul se-nchină şi plânge
dar lupta începe şi sabia arde
se clatină calul când lancea se frânge

mi-s fraţii plecaţi peste ţări după jir
îngână înfrânt templierul rămas
s-au dus după grade onoruri şi fast
sunt singur cu spada la semn de popas

din cer văzătorul a tot şi a toate
va trece cămila prin gaură-n ac
să fie de pildă duşmanilor crucii
rămas templierul în luptă sărac

veni-vor Kadoshii din marele templu
pe câmpul de luptă va sta ostenit
rămas cavalerul cu sabia frântă
alături de crucea lui Crist răstignit

culorile pierdute

odată cu frunzele copacului magic
s-au scurs şi culorile mele-n gradină
viața a rămas încă puls şi tristețe
fără ele fără semn rătăcind pe retină

pierdut-am paleta doar goale rămân
pânzele stranii mai albe şi mici
arde din timpul rămas în uitare
tot ce mi-a dat Arhitectul pe-aici

mă plimb telescopic bastonul mă poartă
prin parcul regal mă strâng remuşcări
mai cade o frunză mai cade o umbră
puține-au rămas pentru mine-n cărări

culorile mele pierdute culori
se sting în penumbră arzând dureros
mă-ntind după ele să prind câte una
prin crengi răstignite pe cerul vâscos

şi caut în scorbura minții de ieri
le simt sunt acolo zvâcnind curcubeu
va creşte copacul acela vor creşte
alți muguri sălbatici din sângele meu

aripi şi cruci

stoluri stoluri cruci şi aripi
se amestecă pe ceruri
aripi frânte nasc o cruce
iar din cruce iarăşi aripi
se ridică peste maluri
numai plânsul le mai duce

plâns de mamă plâns de tată
plâns de soră şi de frate
arde lacrima vâscoasă
strecurându-se în suflet
nimeni liniştea străbate
nimeni nu ajunge acasă

Doamne îngerii tăi pleacă
răstigniți pe cruci de flăcări
sunt mai firavi decât ceața
ce le-acoperă urcuşul
când se-nalță în depărtări
şi le-nseninează fața

cum s-au stins atâtea doruri
fum şi flăcări către stele
doar cenuşa le cuprinde
naşte cimitir de vise
când le-adună trist pe ele
din durere şi le-aprinde

bate clopot după clopot
aripi frânte cad stingher
plecă înger după înger
către alte lumi din cer

croaziera ojete

eram
pe o mare de sticlă
iar sticla era
în clocot
cu o mână
femeile mă țineau
de mâna stângă
şi îmi spuneau să fiu
cuminte
ceva mijea în sticla aceea
mijea a oază
a oază de întuneric
vâscos şi ademenitor
iar femeile
mă țineau de mână
şi mă rugau să
mă țin şi eu de cuvânt
că şi ele se țineau de
ceva cu cealaltă mână
ceva care mijea în oază

iar eu
mă țineam puternic cu
mâna dreaptă de cârmă
şi înjuram
cineva mă certa violent
dar eu
de-abia îl vedeam prin sticlă
că valurile erau
deasupra ochilor
încă furtuna mai dospea coca
încinsă de perspectivă
iar femeile mă
țineau de mâna dreaptă
după ce am scăpat-o
supărat de pe cârmă
iar marea era
de sticlă din nou
sticla era mereu în clocot
femeile mă țineau amândouă
de câte o mână cu spaimă
nu mai aveam cârmă şi
rostrul a intrat
în gheața icebergului
cel mai aproape din sticlă
iar sticla era în clocot

femeile mă țineau de mâini
amândouă cu groază
cineva mă certa violent
urlam şi eu pe marea de sticlă
prăvălindu-mă-n oază
oficiul județean de turism

flăcările templului

flăcările templului au ars coloanele ionice
cele dorice şi corintice au căzut în cenuşă
vae victis vae victis se auzeau strigătele
celor arşi între zidurile agitate de semne

sub ceruri înstelate se odihneşte ea cupa
atinsă de buze tocite în rugăciune
nimeni nu plânge nimeni nu moare azi
cei aleşi vor intra într-o sfântă adormire

sub roşie cruce cel judecat va aprinde
casa de pricini scutura-se-va bolta încinsă
apoi prăbuşită pe lespezi va plânge aurita
meşterii vor pierde taina zidurilor în lume

răsări-vor prin umbre atârnate de stele
ziduri mai trainice cioplite-n cuvânt
alte flăcări vor arde alte coloane de zgură
alte zboruri vor începe urcuşul celest

flăcările templului au ars coloanele ionice
cele dorice şi corintice au căzut în cenuşă
vae victis vae victis se auzeau strigătele
celor arşi între zidurile agitate de semne

vestala

focul sacru domestic şi sfânt din torță cuvântul
îl scurge în pietre şi umbre ca o şoaptă de stele
albe coloane sprijină cerul ploaia norii şi vântul
nimeni nu doarme doar templul pluteşte pe schele

la ceasul de lucru ea venerabila doamnă aprinde
zorii solstițiului marii meşteri se-ntorc între ziduri
şlefuind piatra cea aspră din stâncă bolta cuprinde
flacăra mângâie fruntea ei albă încinsă de gânduri

şi nimeni din vane şi turnuri nu pleacă de-a-valma
când templul atârnă-ntre cer şi pământ străveziu
închide fereastra vestala altarului sacru cu palma
şi porțile închide de-acum în ceruri e tot mai târziu

amăgirea leviatanului

(Iov)

I

şapte prinți frați şi cele trei mai
frumoase surori la petrecerea lor
tatăl aduce arderea de tot după număr
degeaba nu se teme el robul ales
corul îngerilor: loveşte-l cu bube ia-i boii
şi roabele arde-i oile şi păstorii ridică-i cămilele
prăvăleşte-i casa peste vlăstare-n petrecere
gol de muiere ieşit verde foc cu aripi
sânii şi umbre gol de țărână adunat
El a dat cojoc de cojoc cu lepră
bune cu rele pe buze răstălmăcitoare
corul îngerilor: blestemă ziua naşterii dar
fericit mustratul se clatină unde creanga
rupe mărul cu mâinile vâlvătăi cuprinde
slava pe buze pasărea doarme
marea se clatină timpul o scurge
din valea unde se desfac aripile
naşte femeia

II

pântecul lui când se afundă nu iartă
osul este deşertăciune solzii muşcă piatra
undița cu rugăciuni drăgălaşe cârlig falca
înțelept jocul cu fete adună legământul
adâncul cap cu plete albe urmele
săgeata piatra pleavă-n grumaz
înainte groază lancea toporul fierul
ca paiul arama lemn putred se varsă
carnea nu se apasă cu undița-n limbă
nasul cu trestie rob pe viață se leagă
pescarul bucată cu bucată mădular din
strănut întocmit cu zimți tranşează
sabia mare grea puternică fiara din Nil
amăgită moare alergând sub flacără
încolăcit şarpele via cu vin bun cântă

lumea cu mine

lumea a luat-o razna iar eu nu o mai înțeleg
încetul cu încetul am ieşit printre contracții
născut de-a-valma cu cei care s-au ajuns
azi unu mâine altul cum au crezut de cuviință
lumea a luat-o razna iar eu nu o mai înțeleg

dacă lumea ar fi aleasă eu nu aş fi alesul
cel care a luat-o în serios întotdeauna
când am crezut că e drept să cruți sau să ierți
dreptatea mea nu s-a potrivit în balanță
dacă lumea ar fi aleasă eu nu aş fi alesul

dreptatea mea arde dreptatea lumii e alta
se poartă pupiciuri inimioare potăi şi ură
sunt ocolit cu incertitudinea statorniciei
validată de nimeni în eşantioane şi grup
dreptatea mea arde dreptatea lumii e alta

paşte păstorule astăzi paşte şi oile mele
lumea a luat-o razna iar eu nu o mai înțeleg
dacă lumea ar fi aleasă eu nu aş fi alesul
dreptatea mea arde dreptatea lumii e alta
paşte păstorule astăzi paşte şi oile mele

pânza neagră

sunt bătrân de-acuma mamă
te-am ajuns încet din urmă
tu m-aştepți să vin cuminte
eu mă zbat să ies din turmă

turma asta nu mă lasă
să adorm nici o fărâmă
trag de mine zi şi noapte
gândurile mi le scurmă

demon negru îmi agită
creierii fierbinți în clocot
când mă trage când mă-mpinge
când pe cruce când sub clopot

undeva se plânge tata
că i-au profanat movila
iar la fratele mai tânăr
capu- i-au luat cu sila

toată viața mea scăldată
în atâtea performanțe
tremură pe neagra pânză
fără noime şi speranțe

las în urma mea o lume
scârbă şi nedumerire
testamentul filozofic
un dosar de urmărire

sunt bătrân de-acuma mamă
te-am ajuns încet din urmă
tu m-aştepți să vin cuminte
eu mă zbat să ies din turmă

Griet

a fost cutia fermecată sau nu a fost
decât lumina ce ascundea
năframa albastră

sclipind sideful sub ureche
un zâmbet trist născut pe buze
mai roşii decât taina lor

iar ochii mari deschişi ca noaptea
atât de tânără-i părea ea
fata cu cercel de perlă

zăpezile de primăvară

era atât de caldă primăvara
şi râul acela ce curgea agale
văzduhul fremăta de-atâta zgomot
neauzit de mugurii din vale
era atât de caldă primăvara

pleznea magnolia de bucurie
când noaptea a căzut pe nesimțite
din cer cădeau zăpezi de primăvară
întârziate albe adormite
pleznea magnolia de bucurie

sub brazii încărcați de fulgi şi ceață
treceau atâtea doruri printre ei
iar eu priveam poteca îngustă
ce şerpuia la deal sub paşi mei
sub brazii încărcați de fulgi şi ceață

era atât de roşu lacul acela
era atât de caldă primăvara
pleznea magnolia de bucurie
sub brazii încărcați de fulgi şi ceață
era atât de roşu lacul acela

lacrimile Izei

de-ai ştii tu râule ce duci la vale
atâtea doruri ale munților stăpâni
pe fața şi pe dosul Izei lacrimi
se scurg profund din ochii lor bătrâni
de-ai ştii tu râule ce duci la vale

pe unde îți verşi amarurile toate
mai şti să-ți cânți durerile pe valuri
mai ştii de unde vii în astă lume
ți-au dispărut pădurile pe maluri
pe unde îți verşi amarurile toate

se strâng în ceruri duhuri de driade
din trunchiurile retezate de prisos
iar vântul poartă doinele de jale
spre Tisa şi spre Dunăre mai jos
se strâng în ceruri duhuri de driade

unde-s pădurile din alte vremuri
de-ai ştii tu râule ce duci la vale
pe unde îți verşi amarurile toate
se strâng în ceruri duhuri de driade
unde-s pădurile din alte vremuri

secretul lunii

MOTTO:
„Dintr-un hoit de mamut
nu poți face trup de zână"
VIRGINIA PARASCHIV

plângea pisica aceea otrăvită
se zbenguiau copiii prin spărturi
bătrâna moțăia sub ghilotină
în aşteptarea marilor torturi

un cărucior aflat în fierbințeală
îşi risipea talaşul sindical
cadavrele plezneau la întâmplare
în fața ritualului carnal

civilii se găteau de promenadă
din cer cădea convoi cu dezertori
copiii înjurau cuminți pe stradă
primarul bântuit de cerşitori

se risipeau şcolarii cu felina
sclipea fântâna stelei căzătoare
inspectori avizau pe rond dogmatici
sentințe aruncate la-ntâmplare

şoptea bolnavul naşpa bicicleta
un frate-i deranja intimitatea
ardeau o creatură cu şireturi
când criza invada comunitatea

nu-mi cere să-ți aduc secretul lunii
e tot ce mi-a rămas pe dedesubt
eu am plecat demult din ochiul lumii
se scurge o duhoare de-nceput

mesaj celest

Dumnezeu şi iubire

iubiți-vă pe voi şi pe ceilalți iar
lumea va fi în mâinile voastre
iubiți-vă pe voi şi pe ceilalți iar
lumea va fi la picioarele voastre

o lume mai dreaptă o lume mai bună

celestial message

God and love

Love yourselves and others and
the world is in your hands
Love yourselves and others and
the world is at your feet
a fairer world a better world

message céleste

Dieu et l'amour

Aimez-vous et les autres et
le monde sera entre vos mains
Aimez-vous et les autres et
le monde sera à vos pieds
un monde plus juste, un monde meilleur

NOTE DE LECTOR

Locurile comune şi transcendența

Năluca nopții, discursul poetic imaginat de Mihai Ganea, induce, la o primă şi grăbită lectură, o stare de perplexitate. Avem de-a face, în aparență, cu o suită de imagini şi de expresii „sustrase" din arsenalul cutumiar poetic şi religios. Rezultanta este însă o alcătuire poetică inedită şi ciudată, care nu se lasă lesne decriptată. De aici şi deruta receptării. Unii cititori oneşti şi chiar de bună credință au afirmat că se află în fața unui experiment poetic, dar nu l-au putut defini coerent şi argumentat. Poemul surprinde prin contradicția în termeni şi ideatică, „nu are logică", susțin consumatorii de literatură pre-dispuşi să dea verdict după prima lectură. Şi totuşi…un text care a stârnit controverse până la scrâşnet sau furie clamată cu violență (a se vedea reactivitatea unei părți din participanții la cenaclul scriitorilor din Baia Mare), se cere cercetat şi citit oarecum inițiatic. Este ştiut deja în

mediile literare că Mihai Ganea, ca autor, nu alimentează, nici în proză, nici în versuri, confortul biologic, lenea de gândire şi autosuficienţa…

Să revenim asupra textului incriminat. Autorul îşi pune poemul la adăpostul unui generic biblic uzual şi extrem de măgulitor pentru nevrotica specie umană. Trimiterea explicită din **moto** la enunțul care consacră divinitatea seminției umane, provoacă o stare de aşteptare pentru un text-ceremonial, consacrat superbiei transcendentale a condiției umane. Titlul poemului aproape că scapă de sub control, involuntar suntem trimişi în zona imaginarului poetic romantic. Debutul de poem stă sub semnul unui demers părelnic elegiac, cu infuzii clasicizante de pastel.

Poetul consemnează **dualitatea întuneric-lumină** cu recuzita toposurilor romantice antinomice, **noapte-lună**. Noapte cosmică reductibilă, prin personificare, la o entitate ființială ostenită şi gârbovită, ce caută a-şi găsi adăpost în întunericul generic dintr-o grotă pământeană. Noapte peste noapte, noaptea din văzduh, laolaltă cu noaptea de pe pământ, în simbioză şi armonie. "Secera lunii", clipeşte şăgalnic şi complice din înalt, solitară şi semeață. Reprezentarea

lunii, prin sintagma-simbol a tăişului de lumină, comportă un amendament stilistic care abate exprimarea de la regula comună de limbaj. Apare ca element surpriză, în completarea enunțului verbal, un element predicativ suplimentar cu valoare de epitet. Ineditul valorii lexicale vine din inserarea unui neologism cu valoare de epitet personificator, „condescendentă". Polisemia acestui termen, aproape imperceptibilă în uzul comun al comunicării de tip urban, polisemie care încorporează simultan două valori în aparență contrarii, o valoare pozitivă, aceea a bunăvoinței şi empatiei, şi o valoare peiorativă, aceea a unei aroganței, a privirii ironice „de sus" creează o inedită ambiguitate.

Polisemia furnizoare de **ambiguitate** intermediată de un neologism, vine să ne reamintească mijloace specifice de expresie ale simbolismului. Într-un context minimal, subzistă aşadar, motivul romantic al nopții în contradicție cu motivul luminii de expresie simbolistă. Identificăm aşadar şi în planul expresiei verbale acelaşi recurs la coexistența principiilor contrarii, dualitatea. Poetul recurge aşadar la dualitate ca principiu de referință, în plan imagistic, în planul expresiei verbale, cu loialitate a expresiei poetice

față de dualitatea de fond, principiul perechilor originare, El şi Ea. Succesiunea de tablouri vivante ale seducției şi împerecherii în intenție sau în fapt , aduc în prim plan de referință, înstrăinarea poetului de clişeul biblic al păcatului originar. Triada El, Ea şi Ispita şarpelui demoniacă este dispersată şi substituită cu o abordare din perspectiva învățăturilor orientale, infiltrate în mentalul european. Percepem în dinamica imaginilor dualitatea yin şi yang. Poetul asimilează principiului feminin o protagonistă la care Biblia face o vagă referință, dar care în alte religii şi culturi, este izvor de băsmuiri ale magiei negre, blestemate. Creatura cu nume Lilyth, perechea gemelară a bărbatului primordial. S-ar zice un eşec al primei faceri a speței umane, conform unor versiuni atestate în folclorul evreiesc. Această Lilyth, nenumită în poem, însoțindu-se cu şarpele demoniac, va deveni ea însăşi demon feminin al nopții, exilată în mlaştini stătute şi otrăvite. În Biblie apare doar aluziv şi foarte vag, ea este chiar Năluca nopții, în poemul nostru este denumită abstract şi rece, prima nudă. Femeia biblică unanim acceptată de cultul creştin, este numită de poet, a doua nudă, succesoarea ignorantă şi inocentă a creaturii

pasionale şi devoratoare de energii. Două protagoniste imaginate într-o existență simultană şi concurențială în planul ispitirii sexuale, contemplate de „bărbatul geamăn", absent din cadrul pătimirilor senzuale, inert, martor unor scene erotice halucinante, sau consumator placid de resturi pasionale. Dacă ne raportăm la dualitatea metafizicii chineze, înregistrăm, în desfăşurătorul textului poetic, una şi numai una , componenta feminin întunecată, cea a confuziei şi a nedeterminării coerente. A doua nudă îşi pierde controlul de sine şi tânjeşte după o experiență exotică, în irealitatea maladivă a imaginarului, cochetează cu propria sa nedeterminare şi ispită, şi sfârşeşte în plictis şi dezamăgire, este victima unei aventuri eşuate, vegetează şi somnolează hipnotic într-un proiect ratat. Prima nudă, lacomă de senzații, posesivă, preia inițiativa şi ea, femela cea dintâi, împinge şarpele ireversibil în ispită. Imaginea erotică a împerecherii între cele două creaturi (a doua nudă prin întoarcerea la bărbatul predestinat, s-a întors cu plictis şi resemnare la condiția umană) este, simbolic vorbind, o spirală inversă, o spirală involutivă. O spirală ce precede coborârea în beznă, în abis, unde pândeşte Prințul cu solzi de

foc al Iadului. Pentru prima nudă se petrece prima cădere şi scufundare în elementul umed al mlaştinii dimpreună cu şarpele epuizat de fertilizare prin exersarea spiralei vertical ascendente, întru perpetuarea malefică a seminţiei sale. În fond, instinctele reziduale revin la matca lor, în fundătură fără deschidere şi perspectivă. Imaginile cinetice se succed dramatic în poem, din noaptea cosmogonică, protagoniştii dispar, pe rând, două perechi, o pereche din două creaturi damnate, o pereche din două făpturi ce nu-şi înţeleg determinarea şi şovăie nedumeriţi şi vulnerabili între tărâmuri. Nici şarpele nici bărbatul geamăn nu pot fi identificaţi ca însumare de însuşiri masculine, yang. Sunt haotici şi nonvoliţionali, se lasă purtaţi de val, de meandrele seducţiei feminităţii. Poetul susţine demersul imaginar printr-o stranie inserţie lexicală a unor expresii metaforizante cu efect de ambiguitate derivată din simultaneitatea semnificaţiilor. Deschiderea poetică provoacă cititorului-tălmăcitor de text piste evazive de identificare şi interpretare. Să ne oprim la „a cincea întâlnire cu pământurile". Enunţul conţine numeralul cardinal fatidic care, în contextul scenelor de sorginte biblică, ne trimite la „cea de a cincea zi",

numai că referința contextuală se raportează la „pământurile descompuse de umbre". Luminozitate şi opacitate, într-o alternanță dramatică, imagine plastică a des-facerii, absolut înstrăinată de „ziua a cincea" a Facerii. Expresia „bucuria de a trăi" cu trimitere instantanee la spiritul senzualității hedoniste, pare chiar un loc comun, limpede, neechivoc, adecvat creaturii instinctuale. „Colina negustorilor de umbre", un enunț care, în structura integrală a poemul, sugerează cumva un întuneric difuz generat de un talcioc derizoriu antropomorfizant, aşadar un întuneric accidental, de o dimensiune şi densitate minimală. Se poate continua pe firul interpretărilor speculative ale expresiilor figurate, dar pedalând pe fiecare detaliu al logosului poetic, în căutarea unor sensuri criptate în cuvânt, se pierde în ceață imaginea, destinată percepției directe, nemijlocite. Toposuri romantice şi simboliste, combinate alchimic cu noțiuni ale practicilor medicinii orientale, un logos poetic programat auctorial în parametri de maximă ambiguitate, şi o rezultantă spectaculoasă, un efect de imagine ireală, atipică. Motivul şarpelui convertit într-o simbolistică ascunsă a spiralei, în fond, de ce nu, **Năluca Nopții** ne propune o călătorie, o Mare Călătorie,

prin corpul uman astral, decăzut din aura originară a divinității. Conchide implacabil poetul: „porțile cerurilor se/ deschiseră închizându-se apoi/ în candoare şi taină/ era încă o zi a şaptea. Să înțelegem cumva că dintotdeauna şi de-a pururea cele 7 Zile ale Creației se deschid şi se închid într-o acoladă repetitivă şi monotonă a răului nemântuit din om? Sau poate POETUL covârşit de contradicțiile insolubile din paradigmele sacrosancte ale lumii civilizatoare, lasă liberul arbitru al imaginarului să compenseze insuficiența cognitivă? Mihai Ganea face o temerară tentativă: însumează locuri comune ale gândirii modern urbane, le obnubilează printr-un puternic imaginar al senzualității inocente, obligă cititorul să transgreseze din materialitate în inefabilă şi pură transcendență.

Virginia Paraschiv

9 martie 2012

CUPRINS

năluca nopții 5
epoletul albastru 9
treptele tăcerii 11
a doua zi după 14
elegia iubirii 17
ultima dragoste 21
ultimul cavaler 23
străin de noapte rătăcind 25
parfum de trandafiri 27
Săcel 29
la Cotul Donului 31
o altă speranță 33
ultima strigare a cocoşului roşu 35
calea sabiei 38
balada şarpelui cu clopoței 40
întuneric şi lumină 41
Stejarul din Iabes 42
privesc lumea 49
Lotte 50
cimitirul apelor 52
ura vrăjmaşului 54
viața arzând 56
rămas templierul 57
culorile pierdute 59

aripi şi cruci 61
croaziera ojete 63
flăcările templului 66
vestala 68
amăgirea leviatanului 69
lumea cu mine 71
pânza neagră 73
Griet 75
zăpezile de primăvară 76
lacrimile Izei 78
secretul lunii 80
mesaj celest 82
NOTE DE LECTOR
Locurile comune şi transcendența 87

Redactor : Virginia Paraschiv
Coperta : Mihai Ganea
Tehnoredactor : Alin Oltyan
Bun de tipar: august 2016. Apărut: septembrie 2016
Editura TRANSILVANIA, Str. Luminişului nr.5/7
430333, Baia Mare, Tel & fax : 0362401599
Tel.mobil: 0748859034
E-mail : mihai_ganea10@yahoo.com

PRINTED IN ROMANIA

*„**Năluca Nopții** ne propune o călătorie, o Mare Călătorie, prin corpul uman astral, decăzut din aura originară a divinității. Conchide implacabil poetul: „porțile cerurilor se/ deschiseră închizându-se apoi/ în candoare şi taină/ era încă o zi a şaptea. Să înțelegem cumva că dintotdeauna şi de-a pururea cele 7 Zile ale Creației se deschid şi se închid într-o acoladă repetitivă şi monotonă a răului nemântuit din om? Sau poate POETUL covârşit de contradicțiile insolubile din paradigmele sacrosancte ale lumii civilizatoare, lasă liberul arbitru al imaginarului să compenseze insuficiența cognitivă? Mihai Ganea face o temerară tentativă: însumează locuri comune ale gândirii modern urbane, le obnubilează printr-un puternic imaginar al senzualității inocente, obligă cititorul să transgreseze din materialitate în inefabilă şi pură transcendență"*

VIRGINIA PARASCHIV

ISBN 978-606-8423-29-6